

Euroopan yhteisöjen virallinen lehti

ISSN 1024-302X

C 375

39. vuosikerta

12. joulukuuta 1996

Suomenkielinen laitos

Tiedonantoja ja ilmoituksia

<u>Ilmoitusnumero</u>	Sisältö	Sivu
	<i>Euroopan unionista tehdyn sopimuksen VI osastoa soveltamalla annetut säädökset</i>	
96/C 375/01	Neuvoston päätöslauselma, annettu 29 päivänä marraskuuta 1996, poliisi- ja tulliviranomaisten välisistä sopimuksista huumausaineiden torjumiseksi	1
96/C 375/02	Neuvoston päätöslauselma, annettu 29 päivänä marraskuuta 1996, huumematkailuongelmaan Euroopan unionissa kohdistettavista toimenpiteistä	3
96/C 375/03	Yleissopimus yksinkertaistetusta menettelystä Euroopan unionin jäsenvaltioiden välillä rikoksen johdosta tapahtuvassa luovuttamisessa	4

(Euroopan unionista tehdyn sopimuksen VI osastoa soveltamalla annetut säädökset)

NEUVOSTON PÄÄTÖSLAUSELMA,

annettu 29 päivänä marraskuuta 1996,

poliisi- ja tulliviranomaisten välisistä sopimuksista huumausaineiden torjumiseksi

(96/C 375/01)

EUROOPAN UNIONIN NEUVOSTO, joka

ottaa huomioon Euroopan unionista tehdyn sopimuksen ja erityisesti sen K.1 artiklan,

sekä katsoo, että

neuvoston marraskuussa 1993 vahvistamassa yhteistyötä oikeus- ja sisäasioissa koskevassa toimintasuunnitelmassa kehoitetaan muun muassa kehittämään poliisi- ja tulliviranomaisten välisen yhteistyön kaikkia muotoja Euroopan unionin kansalaisten turvallisuuden lisäämistä koskevan yhteisen tavoitteen saavuttamiseksi,

neuvoston (oikeus- ja sisäasiat) marraskuussa 1993 laatimassa ensisijaisia tehtäviä koskevassa ohjelmassa vuodelle 1994 korostettiin muun muassa entistä suuremman keskinäisen täydentävyyden tarvetta poliisi- ja tulliviranomaisten toiminnassa,

Eurooppa-neuvoston Madridissa 15. ja 16. joulukuuta 1995 pidetyssä kokouksessa hyväksytty huumausaineasiantuntijatyöryhmän selonteko sisältää poliisi- ja tulliviranomaisten ja muiden lain noudattamisesta huolehtivien viranomaisten yhteistyötä koskevia kohtia,

on vakuuttunut siitä, että poliisi- ja tulliviranomaisten sekä tarvittaessa muiden lain noudattamisesta huolehtivien viranomaisten välinen kiinteä yhteistyö kansallisella tasolla lisäisi osaltaan laittoman huumausaineiden kaupan torjunnan tehokkuutta Euroopan unionin tasolla,

rajoittamatta poliisi- ja tulliviranomaisten tehtäviä huumausaineiden torjunnassa koskevien jäsenvaltioissa olemassa olevien erilaisten oikeudellisten ja hallinnollisten määräysten tai järjestelyjen soveltamista,

tunnustaa huumausainelainsäädännön noudattamisesta huolehtivien viranomaisten keskinäisen työnjaon määrittelyn ja selventämisen tärkeyden,

on tietoinen siitä, että on tarpeen välttää lain noudattamisesta huolehtivien viranomaisten päällekkäistä työtä ja käyttää hyväkseen parhaalla mahdollisella tavalla toisiaan täydentävät voimavarat,

haluaa edistää ja varmistaa viranomaisten välisiä kiinteitä yhteyksiä ja yhteistyötä huumausainelainsäädännön tehokkaan noudattamisen helpottamiseksi,

haluaa varmistaa, että huumausaineongelman ratkaisemiseksi on käytettävissä mahdollisimman tehokas organisaatio,

toteaa, että eräissä unionin jäsenvaltioissa on jo tehty poliisi- ja tulliviranomaisten välisiä sopimuksia tai yhteistoimintapöytäkirjoja, ja

on tietoinen niistä hyödyistä, joita tällaisten sopimusten tai pöytäkirjojen avulla voidaan saavuttaa lain noudattamisen valvonnassa huumausaineiden torjumiseksi,

ON ANTANUT TÄMÄN PÄÄTÖSLAUSELMAN:

1. Korostaakseen poliisivoimien ja tulliviranomaisten välisen kiinteän yhteistyösuhteen tarpeellisuutta ja tarvetta määritellä kunkin tehtävät huumausainelainsäädännön soveltamisessa sekä mahdollistaa entistä tehokkaampi viranomaisten välinen yhteistyö, neuvosto kehottaa jäsenvaltioita laatimaan kansallisella tasolla virallisia sopimuksia tai muita järjestelyjä, joissa otetaan huomioon tämän päätöslauselman yleislinjat, sanotun rajoittamatta kansallisten lainsäädännöllisten tai hallinnollisten määräysten soveltamista.
2. Poliisi- ja tulliviranomaisten väliset sopimukset tai muut järjestelyt voivat sisältää määräyksiä seuraavista seikoista kuitenkin vain näihin rajoittumatta:

- kyseisten kahden viranomaisen tehtävien tarkka määrittely ja toimivallan noudattaminen, mukaan lukien velvollisuus takavarikoida huumausaineita ja niihin liittyviä todisteita, kuulustella ja pidättää epäiltyjä, suorittaa tutkintaa ja tarvittaessa nostaa syyte,
  - merkitsevien tiedustelussa saatujen tietojen vaihto ja yhteiskäyttö,
  - huumausainekauppiaiden toimintatapoja koskevan tiedon vaihto,
  - riskianalyysitekniikoiden soveltamista koskevan tiedon vaihto,
  - poliisi- ja tulliviranomaisten välinen yhteyshenkilöiden vaihto keskushallinnon tasolla keskinäisen luottamuksen lisäämiseksi,
  - kiinteiden yhteyksien luominen paikallistasolla,
  - yhteisten lehdistötiedotteiden antaminen,
  - tarvittaessa poliisi- ja tulliviranomaisten yhteiset työryhmät tiedustelun ja/tai tutkinnan tarpeita varten,
  - poliisiin ja tullin yhteiset menettelyt molempia viranomaisia koskevilla operatiivisissa toimituksissa ja tarvittaessa:
    - poliisiin ja tullin yhteiset liikkuvat partio-ryhmät,
    - poliisiin ja tullin yhteiset koulutusohjelmat,
    - poliisi- ja tulliviranomaisten yhteinen väli-neistö.
3. Tässä päätöslauselmassa tarkoitetut sopimukset tai järjestelyt voidaan myös laajentaa käsittämään tulli- ja poliisiviranomaisten lisäksi muita lain noudattamisesta huolehtivia viranomaisia.
4. Jäsenvaltioita kehoitetaan vuoden kuluessa ilmoittamaan pääsihteeristön välityksellä neuvostolle tämän päätöslauselman mukaisesti toteuttamistaan toimenpiteitä.

NEUVOSTON PÄÄTÖSLAUSELMA,

annettu 29 päivänä marraskuuta 1996,

huumematkailuongelmaan Euroopan unionissa kohdistettavista toimenpiteistä

(96/C 375/02)

EUROOPAN UNIONIN NEUVOSTO, joka

ottaa huomioon Euroopan unionista tehdyn sopimuksen ja erityisesti sen K.1 artiklan,

sekä katsoo, että

huumausaineriippuvuuden torjunta ja sitä koskeva yhteistyö ovat jäsenvaltioiden yhteistä etua koskevia asioita,

Madridissa 15 ja 16 päivänä joulukuuta 1995 kokoontuneen Eurooppa-neuvoston hyväksymässä huumeiden torjuntaa koskevassa kokonaistoimintasuunnitelmassa korostettiin tarvetta kiinnittää huomiota huumematkailua koskevaan jäsenmaiden ongelmaan,

on tietoinen siitä, että huumematkailu on jatkuvasti muuntuva ongelma Euroopan unionissa,

ottaa huomioon huumeiden väärinkäytön syyt ja ehkäisyntarpeen,

tunnustaa, että huumematkailua esiintyy vain joissakin jäsenvaltioissa ja niissä ongelman laajuus on hyvin erilainen,

haluaa edistää asianomaisten jäsenvaltioiden välistä yhteistyötä ja varmistaa sen korkean tason, jotta huumematkailuongelmaan voitaisiin reagoida tehokkaasti,

haluaa varmistaa, että käytössä olisivat mahdollisimman tehokkaat organisatoriset keinot ongelman hoitamiseksi, ja

panee merkille, että joillakin jäsenvaltioilla on jo kahden tai monenvälisiä sopimuksia ongelman selvittämiseksi,

ON ANTANUT TÄMÄN PÄÄTÖSLAUSELMAN:

1) Jotta huumematkailua koskevaa ongelmaa voitaisiin käsitellä tehokkaammin Euroopan unionissa, neuvosto kehottaa asianomaisia jäsenvaltioita

a) parantamaan ja nopeuttamaan tietojen vaihtoa,

b) sovittamaan yhteen operatiivisia toimia, ja

c) tehostamaan keskenään kansallisen lainsäädännön soveltamista koskevia menettelyjä huumematkailun osalta.

2) Ottaen huomioon yksittäisten jäsenvaltioiden väliset eroavuudet huumematkailuongelman laajuudessa ja siksi myös ongelman hoitamisen edellyttämässä erityistoimenpiteissä neuvosto kehottaa kutakin asianomaista jäsenvaltioita tarvittaessa

a) parantamaan ja nopeuttamaan tietojen vaihtoa käyttämällä keskus-, alue- ja paikallishallinnon tasolla olemassa olevia tiedonvälityskanavia tai tarvittaessa luomalla sellaiset kanavat. Tähän voi tarpeen mukaan kuulua rikollisuuden torjunnasta vastaavan keskuselimen osallistuminen toimintaan huumematkailuongelmaa koskevan koordinaation lisäämiseksi kussakin kyseeseen tulevassa jäsenvaltiossa ja yhteyksien pitämiseksi muiden jäsenvaltioiden vastaavien keskuselinten kanssa. Tässä sovelletaan jokaisen jäsenvaltion kansallista lainsäädäntöä,

b) suorittamaan henkilöstövaihtoa ja/tai käyttämään olemassa olevia yhteyshenkilöitä,

c) aloittamaan neuvottelut rajan molemmilla puolilla toteutettaviksi suunnitelluista toimista; neuvotteluihin otetaan tarvittaessa mukaan myös kauttakulkujäsenvaltiot,

d) tekemään rikosoikeudellisten menettelyjen siirtäminen niin joustavaksi ja tehokkaaksi kuin käytännössä on mahdollista, jotta sitä käyttämällä voidaan tehokkaasti käsitellä suurta määrää suhteellisen pieniä rikoksia, silloin kun tämä menettelytapa on jäsenvaltion käytettävissä.

3) Neuvosto kehottaa Europolin huumausaineyksikköä kiinnittämään vuosittaisessa huumetilannetta koskevassa selvityksessään erityistä huomiota vakavampiin huumematkailun puoliin, jotta neuvosto tämän selvityksen saatuaan voi saattaa Euroopan unionin huumematkailua koskevan asiakirjan sekä arvion tämän ongelman torjumiseen tarvittavista toimenpiteistä tarvittaessa ajan tasalle.

YLEISSOPIMUS

yksinkertaistetusta menettelystä Euroopan unionin jäsenvaltioiden välillä rikoksen johdosta tapahtuvassa luovuttamisessa

SELITTÄVÄ MUISTIO

(96/C 375/03)

1. TAUSTA

Euroopan unionin jäsenvaltioiden oikeusministerit sopivat Limeletessä 28 päivänä syyskuuta 1993 pidetyssä ministerikokouksessa julistuksesta, jossa he määrittivät rikoksen johdosta jäsenvaltioiden välillä tapahtuvan luovuttamisen helpottamista koskevat suuntaviivat. Neuvosto (oikeus- ja sisäasiat) hyväksyi tämän julistuksen 29 ja 30 päivänä marraskuuta 1993 pidetyssä istunnossaan.

Tällä julistuksella annettiin Euroopan unionista tehdyn sopimuksen VI osaston nojalla toimivaltaisille yksiköille tehtäväksi tutkia rikoksen johdosta tapahtuvan luovuttamisen edellytyksiä, tavoitteena tehdä niistä joustavampia, sekä luovuttamismenettelyjä, tavoitteena yksinkertaistaa ja nopeuttaa niitä kaikin jäsenvaltioiden kansallisen lainsäädännön perusperiaatteiden mukaisin tavoin.

Ensimmäinen asian valmistelua koskeva tilannemuistio esitettiin neuvostolle sen 29 ja 30 päivänä marraskuuta 1993 pidetyssä istunnossa. Neuvosto keskusteli tämän jälkeen istunnossaan 24 päivänä maaliskuuta 1994 tietyistä rikoksen johdosta tapahtuvan luovuttamisen edellytyksiä koskevista periaatekysymyksistä.

Toinen osamuistio esitettiin neuvostolle sen 20 päivänä kesäkuuta 1994 pidetyssä istunnossa. Tällöin neuvosto kiinnitti huomiota siihen, että oli tarpeellista tutkia perusteellisemmin ehdotettuja menettelytapoja, jotka tekisivät mahdolliseksi yksinkertaistaa ja nopeuttaa menettelyjä merkittävästi ilman, että olisi puututtava vaikeasti sivuutettaviin oikeudellisiin ja poliittisiin periaatteisiin. Tämän vuoksi neuvosto päätti kiinnittää erityistä huomiota menettelyihin, joissa asianomaiset henkilöt antavat suostumuksen luovuttamiseensa.

Tämän istunnon jälkeen Belgian oikeusministeri esitti asiasta pohjamuistion. Tämä muistio on ollut Saksan ja Ranskan puheenjohtajakausien aikana käytyjen keskustelujen pohjana.

Neuvosto päätti 10 päivänä maaliskuuta 1995 annetulla säädöksellä (EYVL N:o 78, 3.5.1995, s. 1) tehdä tämän yleissopimuksen, jonka unionin jäsenvaltioiden hallitusten edustajat samana päivänä allekirjoittivat ja jonka hyväksymistä neuvosto on suosittanut jäsenvaltioille.

2. YLEISSOPIMUKSEN PERIAATTEET

Yleissopimus perustuu seuraaviin seikkoihin. Jäsenvaltioista valmistelutyön aikana kerätyistä, niiden välisen luovuttamistapausten lukumäärää ja menettelyn keskimääräistä kestoja (tiedot vuodelta 1992) koskevista tilastotiedoista kävi ilmi, että silloisten jäsenvaltioiden välillä vuonna 1992 esitetystä noin 700 luovuttamispyynnöstä yli 30 prosenttia oli sellaisia, joissa pyynnön kohteena ollut henkilö suostui luovuttamiseensa. Suostumuksesta huolimatta menettelyn vaatima aika oli edelleen varsin pitkä (jopa usean kuukauden mittainen) niissäkin tapauksissa, joissa pyynnön kohteena oleva henkilö ei ollut syytteessä tai vapautensa menettäneenä muun asian vuoksi siinä valtiossa, jolle luovuttamispyyntö oli esitetty.

Näiden havaintojen perusteella neuvosto katsoi, että kyseisissä tapauksissa olisi luovuttamista varten tarvittava aika samoin kuin mikä tahansa luovuttamisen vuoksi toimeenpantu vapaudenriisto lyhennettävä mahdollisimman lyhyeksi.

Tämä pyrkimys kuvastaa yleisellä tasolla halua helpottaa ja nopeuttaa jäsenvaltioiden yhteistyötä, joka koskee henkilöiden luovuttamista syytteeseen panona ja rangaistusten täytäntöönpanoa varten.

Sellaisten tapausten osalta, joissa henkilöiltä on riistetty vapaus yksinomaan siinä tarkoituksessa, että heidät luovutetaan luovuttamispyynnön esittäneeseen valtioon siellä syytteeseen pantaviksi, tämä pyrkimys täyttää myös vaatimukset syytettyjen henkilöiden ihmisoikeuksien ja perusvapauksien kunnioittamisesta. Käytännössä tällaisissa tapauksissa olettamuksena on, että luovuttamista varten säilöön otettu henkilö on syyttömyysolettaman alainen. Hänen vapauteensa kohdistettavien rajoitusten on siten oltava tarkoin perusteltuja. Henkilö, joka suostuu luovuttamiseensa, olisi mahdollisimman nopeasti luovutettava luovuttamispyynnön esittäneeseen valtioon, jotta hän voisi siellä hakea muutosta vapauden riistosta koskevaan päätökseen.

Tämä täyttää niin ikään rikosoikeuden tehostamisen tavoitteet. Niin kauan kuin henkilöä, jonka luovuttamista on pyydetty, ei ole luovutettu luovuttamispyynnön esittäneen valtion viranomaisille, on menettely luovuttamispyynnön esittäneessä valtiossa keskeytynyt tai ainakin viivästynyt. Jos tämä viivästyminen vastaa

sitä aikaa, joka henkilöllä on käyttääkseen oikeuttaan vastustaa luovuttamista, se on oikeudenmukaisen rikosoikeudenkäynnin periaatteiden mukaista. Jos henkilö sitä vastoin ei aio vastustaa luovuttamista, tämä viive ei ole millään tavoin perusteltu.

Näiden näkökohtien perusteella neuvosto on päättänyt siihen, että on tarpeen laatia asianmukaisempi oikeudellinen säännöstö, joka tekisi mahdolliseksi nopeamman luovuttamisen niissä tapauksissa, joissa henkilö antaa suostumuksen luovuttamiselleen.

Säännösten periaate on seuraava. Jos henkilö, jota luovuttamispyyntö koskee, antaa suostumuksensa ja luovuttamispyynnön vastaanottaneen valtion toimivaltainen viranomainen suostuu menettelyyn, henkilö luovutetaan ilman, että luovuttamispyynnön esittäminen on tarpeen tai että sovellettaisiin luovuttamista koskevan menettelyn muotovaatimuksia, ja menettely tapahtuu luovuttamispyynnön vastaanottaneen sekä sen esittäneen ja säilöön ottamista pyytäneen valtion toimivaltainen viranomaisten välillä. Luovuttaminen tapahtuu 40 päivän kuluessa siitä, kun henkilö on antanut suostumuksensa.

On aiheellista tarkentaa, että luovuttamispyynnön vastaanottaneen valtion toimivaltaisen viranomaisen antama suostumus on riippumaton kyseisen henkilön antamasta suostumuksesta, ja viranomaisella on vapaus harkita luovuttamisen tarkoituksenmukaisuutta, sekä pyynnön sisällön perusteella että ottamalla huomioon luovuttamispyynnön vastaanottaneessa valtiossa mahdollisesti vireillä olevat, samaa henkilöä koskevat oikeudenkäynnit.

Yleissopimus soveltuu pääasiassa kahteen eri tyyppiin tilanteeseen. Ensimmäisessä tilanteessa on esitetty pyyntö väliaikaisesta säilöön ottamisesta luovuttamista varten ja henkilö, joka on antanut suostumuksensa välittömästi säilöön ottamisen tapahduttua (tai kymmenen päivän kuluessa siitä), ei ole muusta syystä epäiltyä tai vapautensa menettäneenä luovuttamispyynnön vastaanottaneessa valtiossa. Yleissopimuksen 3—11 artiklassa on kyse tästä pääasiallisesta tapauksesta. Toinen tilanne, johon yleissopimusta sovelletaan, on kyseessä silloin, kun henkilö antaa suostumuksensa 10 päivän määräajan kuluttua, mutta ennen 13 päivänä joulukuuta 1957 tehdyn rikoksen johdosta tapahtuvaa luovuttamista koskevan eurooppalaisen yleissopimuksen 16 artiklassa säädettyä 40 päivän määräajan päättymistä ja ennen kuin luovuttamispyyntö on esitetty.

Yleissopimusta voidaan soveltaa myös kolmanteen tilanteeseen, sikäli kuin asianomaiset jäsenvaltiot yleissopimuksen ratifioidessaan antavat tätä tarkoittavan julistuksen. Kyse on tilanteesta, jossa henkilö antaa suostumuksen luovuttamiselleen sen jälkeen, kun luovuttamispyyntö on esitetty, siitä riippumatta, onko tätä ennen pyydetty väliaikaista säilöönottoa.

Yleissopimus muodostaa joustavat oikeudelliset puitteet, koska sen mukainen menettely edellyttää kaikissa tapauksissa sekä luovuttamispyynnön vastaanottaneen valtion toimivaltaisen viranomaisen suostumusta että

sen luovuttamisen laillisia perusteita ja tarkoituksenmukaisuutta koskevaa harkintaa. Se on väline, joka muodostaa oikeudellisen perustan yksinkertaisemmalle ja nopeammalle yhteistyölle, mutta samalla on tärkeää korostaa, että sen tehokkuus riippuu ratkaisevasti pääosin toimivaltainen viranomaisten halukkuudesta suostua entistä tehokkaampaan yhteistyöhön henkilöiden luovuttamiseksi syytteeseen panoa ja rangaistusten täytäntöönpanoa varten.

3. ARTIKLOITA KOSKEVIA HUOMAUTUKSIA

1 artikla

Yleiset määräykset

Tämä artikla liittyy yleissopimuksen eurooppalaisen yleissopimuksen yhteyteen. Tällä yleissopimuksella pyritään helpottamaan eurooppalaisen yleissopimuksen soveltamista Euroopan unionin jäsenvaltioiden kesken ja täydentämään sen määräyksiä siten, että paremmin katetaan tapaukset, joissa luovuttamista varten etsityt henkilöt antavat luovuttamiselleen suostumuksensa.

Kuten yleissopimuksen johdanto-osan viimeisessä kappaleessa todetaan, tästä yhteydestä eurooppalaiseen yleissopimukseen seuraa, että eurooppalaisen yleissopimuksen määräyksiä sovelletaan edelleen kaikkiin niihin kysymyksiin, joita esillä oleva yleissopimus ei koske. Tämä koske erityisesti luovuttamisen edellytyksiä.

Tästä yleissäännöksestä johtuu, että yleissopimuksella ei muuteta jäsenvaltioiden kesken muutoin kuin eurooppalaisella yleissopimuksella sovittuja rikoksen johdosta tapahtuvaa luovuttamista koskevia säännöksiä. Tämä koskee erityisesti Benelux-maita, joita sitoo rikoksen johdosta tapahtuvaa luovuttamista ja keskinäistä oikeusapua rikosasioissa koskeva 27 päivänä kesäkuuta 1962 tehty sopimus ja joiden osalta kyseisen sopimuksen summaarista luovuttamisenmenettelyä koskevaa 19 artiklaa sovelletaan edelleen.

Niiden jäsenvaltioiden osalta, joiden välisiä suhteita säädellään eurooppalaisella yleissopimuksella, tarkennetaan tämän yleissopimuksen 1 artiklan 2 kohdassa, että 1 kohta ei vaikuta jäsenvaltioiden välillä mahdollisesti voimassa olevissa kahden- tai monenvälisissä sopimuksissa olevien suotuisimpien määräysten soveltamiseen tai tiettyjen jäsenvaltioiden väliseen yhdenmukaiseen lainsäädäntöön.

2 artikla

Luovuttamisvelvollisuus

Tämä artikla sisältää yleissopimuksen peruseriaatteen, jonka mukaan jäsenvaltiot ovat velvollisia luovuttamaan luovuttamista varten etsityt henkilöt edellyttäen, että nämä henkilöt suostuvat luovuttami-

seensa 5 artiklan 1 kohdassa sekä 6 ja 7 artiklassa määrättyä yksinkertaistettua menettelyä noudattaen ja että luovuttamispyynnön vastaanottanut valtio hyväksyy luovuttamisen 5 artiklan 2 kohdan mukaisesti.

3 artikla

Luovuttamisen edellytykset

Tämä artikla koskee keskeistä yleissopimuksessa tarkoitettua tapausta, jossa väliaikaista säilöönottoa koskevan pyynnön nojalla noudatetaan yksinkertaistettua menettelyä. Siinä määrätään, että tämän yksinkertaistetun menettelyn lähtökohta on sellainen väliaikaista säilöönottoa koskeva pyyntö, josta määrätään eurooppalaisen yleissopimuksen 16 artiklassa. Niiden jäsenvaltioiden välillä, jotka ovat Schengenin sopimuksen soveltamista koskevan yleissopimuksen osapuolia, lähtökohtana saattaa olla myös se, että henkilöstä on tehty ilmoitus Schengenin tietojärjestelmään kyseisen sopimuksen 95 artiklan mukaisesti.

Tämän artiklan 2 kohdassa käsitellään sitä, mitä yksinkertaistetun menettelyn noudattamisesta aiheutuu luovuttamiselle: tässä tapauksessa eurooppalaisen yleissopimuksen 12 artiklan mukainen luovuttamispyynnön ja asiakirjojen esittäminen ei enää ole tarpeen. Luovutus toteutetaan väliaikaista säilöönottoa koskevan pyynnön sisältämien yleissopimuksen 4 artiklassa määrättyjen tietojen perusteella.

4 artikla

Toimitettavat tiedot

Tässä artiklassa täsmennetään tarkemmin, mitä tietoja on ilmoitettava, jotta yksinkertaistetun menettelyn noudattaminen olisi mahdollista.

Tietojen toimittamisessa on kyse toisaalta säilöön otetulle henkilölle annettavista tiedoista, jotta tämä voi niiden perusteella päättää siitä, suostuuko hän luovuttamiseensa, ja toisaalta luovuttamispyynnön vastaanottaneen valtion toimivaltaiselle viranomaiselle annettavista tiedoista luovuttamisasian hyväksymistä varten.

Nämä tiedot ovat samoja kuin henkilöä koskevan ilmoituksen tekemiseksi Schengenin tietojärjestelmään tarvittavat tiedot. Näihin on lisätty etsityn henkilöllisyyttä koskevat tiedot.

Näiden tietojen tulisi pääsääntöisesti olla luovuttamispyynnön vastaanottaneelle toimivaltaiselle viranomaiselle riittäviä henkilön luovuttamista koskevan päätöksen tekemiseksi. Ne sisältävät kaiken tarvittavan aineiston luovuttamisasian riittävää tutkimista varten sekä henkilön että itse rikoksen osalta.

Artiklan 2 kohdassa määrätään kuitenkin mahdollisuudesta poiketa 1 kohdan määräyksistä ja pyytää lisätietoja, jos toimitetut tiedot osoittautuvat luovuttamispyynnön vastaanottaneen valtion toimivaltaisen viranomaisen kannalta riittämättömiksi luovuttamista koskevan suostumuksen antamiseksi. Näiden tietojen luonnetta ei ole täsmennetty vaan se on jätetty jokaisen valtion harkintaan. Tämä poikkeus ei kuitenkaan missään tapauksessa voi syrjäyttää yleissopimuksen 3 artiklan 2 kohtaa, jonka mukaan yksinkertaistettua menettelyä noudatettaessa ei voida vaatia luovuttamista koskevan eurooppalaisen yleissopimuksen 12 artiklan mukaisten asiakirjojen esittämistä.

5 artikla

Suostuminen luovuttamiseen

Tässä artiklassa käsitellään tapaa, jolla yleissopimuksen 2 artiklan mukainen suostumus annetaan. Henkilön, jota luovuttamispyyntö koskee, on annettava suostumuksensa yleissopimuksen 6 ja 7 artiklassa vahvistettujen edellytysten mukaisesti. Luovuttamispyynnön vastaanottaneen valtion toimivaltaisen viranomaisen antaman suostumuksen osalta yleissopimuksessa viitataan valtioiden noudattamiin kansallisiin menettelyihin.

6 artikla

Asiasta tiedottaminen

Tämän artiklan mukaan valtiolla on velvollisuus antaa luovuttamista varten säilöön otetulle henkilölle tieto häntä koskevasta luovuttamispyynnöstä sekä hänellä olevasta mahdollisuudesta suostua siihen, että hänet luovutetaan yksinkertaistettua menettelyä noudattaen. Nämä tiedot antaa toimivaltainen viranomainen, eli viranomainen, jolla on oikeus päättää säilöön ottamisesta. Tiedot on annettava heti, kun henkilö on otettu säilöön. Tiedot annetaan valtion kansallisen lainsäädännön mukaisesti.

7 artikla

Suostumuksen saaminen

Tässä artiklassa määrätään suostumuksen antamista vasta. Sitä sovelletaan myös luopumiseen vetoamasta erityissääntöön, kun luovuttamispyynnön vastaanottaneen valtion lainsäädännön mukaan tällainen 9 artiklan b alakohdan mukainen luovuttamista koskevasta suostumuksesta erillinen luopuminen on mahdollista.

Yleissopimuksessa ei tarkemmin määritellä, millä hetkellä henkilön suostumus on saatava. Kun luovuttamismenettely on tullut vireille 4 artiklan mukaan henkilön väliaikaisella säilöön ottamisella, seuraa 6 artiklasta, jossa määrätään tietojen antamisesta kyseiselle henkilölle säilöön ottamisen yhteydessä, ja 8 artiklasta, jossa määrätään suostumuksesta ilmoittamisesta kymmenen päivän kuluessa väliaikaisesta säilöön ottamisesta, että henkilön on voitava antaa suos-

tumuksensa heti, kun väliaikainen säilöönotto on tapahtunut.

Suostumus (ja mahdollinen erityissäännön käytöstä luopuminen) annetaan luovuttamispyynnön vastaanottaneen valtion toimivaltaisille oikeusviranomaisille. Toimivaltainen oikeusviranomainen voi luovuttamispyynnön vastaanottaneen valtion lainsäädännöstä riippuen olla tuomari, tuomioistuin tai syyttäviviranomainen. Jäsenvaltiot ilmoittavat 15 artiklan mukaisesti tallettaessaan ratifioimis-, hyväksymis- tai liitty-miskirjansa, mitkä viranomaiset ovat toimivaltaisia.

Suostumuksen (ja mahdollisen erityissäännön käytöstä luopumisen) antamisen muodot määräytyvät kunkin jäsenvaltion osalta sen lainsäädännön mukaan. Tämän artiklan 2 kohdassa kuitenkin veloitetaan jäsenvaltiot toteuttamaan tarvittavat toimenpiteet, jotta suostumus (ja mahdollinen erityissäännön käytöstä luopuminen) saadaan tavalla, josta ilmenee, että säilöönotettu on ilmaissut sen vapaaehtoisesti ja täysin tietoisena siitä aiheutuvista seurauksista (vapaa ja tietoinen luopuminen). Tätä varten määrätään, että säilöönotetulla on tätä varten oikeus käyttää oikeusavustajaa.

Tästä määräyksestä seuraa, että henkilölle on annettava kaikki tiedot suostumuksen (ja mahdollisen erityissäännön käytöstä luopumisen) vaikutuksista.

Suostumuksen vaikutusten osalta on annettava tieto siitä, että suostumuksen antamisella luovutaan normaalimenettelyn mukaisista takeista, että annettu suostumus mahdollisesti on 7 artiklan 4 kohdan mukaan peruuttamaton, mahdollisia vaikutuksia erityissääntöön ja että on mahdollista joutua 9 artiklan a alakohdan mukaisesti syytteen muista teoista kuin niistä, jotka ovat luovuttamismenettelyn aiheena.

Eryyssääntöön vetoamisesta luopumisen osalta on annettava tieto tämän luopumisen vaikutuksista erityissääntöön, sekä myös luopumisen mahdollisesta peruuttamattomuudesta.

Tämä määräys merkitsee myös, että suostumuksen (ja mahdollisen erityissäännön käytöstä luopumisen) saamista koskevan menettelyn on oltava järjestetty siten, että jälkikäteen on mahdollista tarkastaa, että suostumus annettiin vapaaehtoisesti ja tietoisesti. Tämän vuoksi artiklan 3 kohdassa määrätään, että suostumuksesta (ja mahdollisesta erityissäännön käytöstä luopumisesta) laaditaan pöytäkirja. Yksityiskohtaiset säännöt pöytäkirjan laatimisesta ja sen muodosta annetaan kansallisessa lainsäädännössä.

Artiklan 4 kohdassa määrätään, että suostumus (ja mahdollinen erityissäännön käytöstä luopuminen) on peruuttamaton. Jotta kuitenkin voitaisiin ottaa huomioon tiettyjen jäsenvaltioiden oikeudellinen tilanne, samassa kohdassa annetaan jäsenvaltioille mahdollisuus tehdä varauma ja ilmoittaa, että suostumus (ja mahdollinen erityissäännön käytöstä luopuminen) voidaan peruuttaa niiden kansallisen lainsäädännön sääntöjen mukaisesti.

Jotta viimeksi mainitussa tapauksessa voitaisiin välttää se, että suostumuksen peruuttaminen voisi haitata luovuttamismenettelyn moitteetonta täytäntöönpanoa, 4 kohdassa määrätään, että suostumuksesta ilmoittamisen ja sen mahdollisen peruuttamisen välistä aikaa ei oteta huomioon määrättäessä rikoksen johdosta tapahtuvaa luovuttamista koskevan eurooppalaisen yleissopimuksen 16 artiklan 4 kohdassa tarkoitettuja 18 ja 40 päivän määräaikoja väliaikaiselle säilöön-otolle. Tämä merkitsee, että kun henkilö peruuttaa suostumuksensa, luovuttamispyynnön esittävällä valtiolla on luovuttamispyynnön esittämiselle aikaa yhtä monta päivää kuin sillä hetkellä, kun sille oli ilmoitettu henkilön antamasta suostumuksesta luovuttamiseksi ja kun se oli lakannut valmistelemasta eurooppalaisen yleissopimuksen 12 artiklan mukaan tarvittavia asiakirjoja.

8 artikla

Suostumuksesta ilmoittaminen

Tämän artiklan mukaan luovuttamispyynnön vastaanottanut valtio välittömästi ilmoittaa luovuttamispyynnön esittäneelle valtiolle henkilön suostumuksesta. Tämä välittömästi annettava ilmoitus on välttämätön yksinkertaistetun menettelyn moitteettoman toiminnan varmistamiseksi silloin, kun sen lähtökohtana on yleissopimuksen 4 ja sitä seuraavien artiklojen mukainen henkilön väliaikainen säilöönotto. Ilmoitus antaa luovuttamispyynnön esittäneelle valtiolle mahdollisuuden keskeyttää niiden asiakirjojen valmistelun, jotka eurooppalaisen yleissopimuksen 12 artiklan mukaan vaaditaan luovuttamispyynnön tueksi.

Sen mahdollistamiseksi, että eurooppalaisen yleissopimuksen 12 artiklan mukaisen pyynnön mahdollinen esittäminen olisi mahdollista eurooppalaisen sopimuksen 16 artiklassa säädetyn 40 päivän kuluessa, veloitetaan 8 artiklassa luovuttamispyynnön vastaanottanut valtio ilmoittamaan luovuttamispyynnön esittäneelle valtiolle 10 päivän kuluessa väliaikaisesta säilöönotosta, onko henkilö antanut suostumuksen luovuttamiseksi. Tämän määräajan tarkoituksena ei ole estää henkilöä antamasta suostumustaan myöhemmin, mistä määrätään yleissopimuksen 12 artiklassa, mutta sillä pyritään estämään se, että henkilön suostumusta koskeva epätietoisuus voisi eurooppalaisen yleissopimuksen 16 artiklassa määrättyjen määräaikojen johdosta vaikuttaa haitallisesti luovuttamismenettelyn sujuvaan toimintaan.

Asioiden käsittelyn jouduttamiseksi 2 kohdassa määrätään, että jäsenvaltioiden toimivaltaiset viranomaiset ilmoittavat suoraan toisilleen henkilön antamasta suostumuksesta. Toimivaltaisilla viranomaisilla tarkoitetaan paitsi suostumuksen vastaanottamiseen oikeutettuja viranomaisia, myös niitä viranomaisia, joilla on toimivalta yksinkertaistetussa luovuttamismenettelyssä ja jotka kukin jäsenvaltio on nimennyt yleissopimuksen 15 artiklan mukaisesti tallettaessaan ratifioimis-, hyväksymis- tai liittymiskirjansa.

9 artikla

Luopuminen erityissäntöön vetoamisesta

Jäsenvaltioiden lainsäädännöissä on huomattavia eroja sen suhteen, mikä vaikutus henkilön luovuttamiselle antamalla suostumuksella on luovuttamispyynnön esittäneen valtion mahdollisuuteen kohdistaa häneen muita kuin luovuttamispyynnössä tarkoitettuja tekoja koskevia syytteitä, eikä yleissopimuksessa tämän vuoksi ole tästä asiasta pakottavia määräyksiä. Asiaa koskeva 9 artikla täyttää ainoastaan molempuolisen tietojen saannin tarpeen. Sen mukaan jäsenvaltiot voivat antaa julistuksen, että eurooppalaisen yleissopimuksen 14 artiklassa esitettyä luovuttamisen erityissäntöä ei sovelleta yksinkertaistettua menettelyä noudatettaessa.

Oikeusjärjestysten välisten erojen huomioon ottamiseksi on mahdollista antaa kaksi erilaista julistusta: toinen, jonka mukaan erityissäntöä ei sovelleta, kun henkilö on antanut suostumuksensa luovuttamiseen, koska luovuttamista koskevan suostumus sisältää ilman eri toimenpiteitä luopumisen käyttämästä erityissäntöä, kuten Benelux-maissa, ja toinen, jonka mukaan erityissäntöä ei sovelleta silloin, kun luovuttamiseen suostumuksensa antanut henkilö nimenomaisesti erikseen luopuu käyttämästä erityissäntöä.

10 artikla

Luovuttamispäätöksestä ilmoittaminen

Tässä artiklassa määrätään, että kaikista yksinkertaistettuun luovuttamismenettelyyn liittyvistä tiedoista ilmoittaminen tapahtuu suoraan luovuttamispyynnön vastaanottaneen valtion viranomaisen, jonka jäsenvaltio on 15 artiklan mukaisesti nimennyt tallettaessaan ratifioimis-, hyväksymis- tai liittymiskirjansa, sekä luovuttamispyynnön esittäneen valtion puolesta väliaikaista säilöönottoa pyytäneen viranomaisen välillä. Tällä määräyksellä pyritään yksinkertaistamaan ja nopeuttamaan menettelyä siten, että kaikki tietojen vaihto tapahtuu niiden viranomaisten kesken, jotka osallistuvat välittömästi menettelyyn, ja siten, että nämä viranomaiset tekevät yksinkertaistetun menette-

lyn käyttöön liittyvät päätökset ilman välittäjinä toimivien hallintoviranomaisten osallistumista.

Tämän artiklan 2 kohdan mukaan ilmoitus luovuttamispyynnön vastaanottaneen valtion toimivaltaisen viranomaisen tekemästä, luovuttamista koskevasta päätöksestä on tehtävä 20 päivän kuluessa päivästä, jona henkilö on antanut suostumuksensa. Kyse on luonnollisesti enimmäisajasta, ja myönteisestä tai kielteisestä päätöksestä olisi ilmoitettava niin pian kuin mahdollista kyseisen henkilön annettua suostumuksensa, sekä silloin, kun luovuttamiselle ei näytä olevan estettä, että silloin, kun luovuttamiselle on olennainen este.

Siinä tapauksessa, että luovuttamispyynnön vastaanottaneen valtion toimivaltainen viranomainen on yksinkertaistettua menettelyä noudattaen päättänyt hylätä luovuttamisen, luovuttamispyynnön esittäneelle valtiolle jää joka tapauksessa, 8 artiklan 1 kohdan ja 10 artiklan 2 kohdan yhteenlaskettujen määräaikojen perusteella, vähintään 10 päivää aikaa esittää eurooppalaisen yleissopimuksen 12 artiklan mukaisesti luovuttamista koskeva pyyntö, ennen kuin eurooppalaisen yleissopimuksen 16 artiklassa väliaikaiselle säilöönnotolle määrätty 40 päivän enimmäisaika on päättynyt.

11 artikla

Määräaika, jossa luovuttaminen on tehtävä

Tämän artiklan mukaan luovuttamisen olisi tapahduttava 20 päivän kuluessa päivästä, jona luovuttamista koskevasta päätöksestä ilmoitettiin. Kyse on jälleen enimmäisajasta, ja on selvää, että luovuttaminen voi tapahtua heti, kun luovuttamispyynnön vastaanottaneen valtion toimivaltainen viranomainen on tehnyt päätöksensä, jos tämä sillä hetkellä on käytännössä mahdollista. Näin olisi tapahduttava erityisesti, kun on kyse luovuttamisesta naapurivaltioiden kesken.

Jos henkilöä ei ole luovutettu luovuttamispyynnön esittäneeseen valtioon 1 kohdassa mainitussa määräajassa, hänet on 2 kohdan mukaisesti vapautettava. Yleissopimuksen 3 kohdassa määrätään kuitenkin mahdollisuudesta poiketa tästä määräajasta sellaisen ylivoimaisen esteen sattuessa, joka estää luovuttamisen määrättyssä ajassa. Kun ylivoimaisen esteen kohdannut toimivaltainen viranomainen ilmoittaa asiasta toisen valtion toimivaltaiselle viranomaiselle 20 päivän kuluessa, viranomaiset voivat sopia keskenään uudesta luovuttamispäivästä. Jos henkilöä ei 20 päivän kuluessa kyseisestä päivästä ole luovutettu pyynnön esittäneeseen valtioon, hänet vapautetaan.

Tätä määräystä sovellettaessa ylivoimaisen esteen käsitettä olisi tulkittava ahtaasti ja sille kansainvälisessä rikosoikeudessa annetun tulkinnan mukaan; kyse on tilanteesta, jota ei ole voitu ennakoita ja jonka syntymistä ei ole voitu estää (esimerkiksi kulje-

tuksen yhteydessä sattunut onnettomuus, tai lakko, joka estää aiotun kuljetusmuodon käytön ja jolloin on mahdotonta käyttää toista kuljetusvälinettä, taikka luovutettavan henkilön vakava sairaus, joka vaatii välittömästi sairaalahoitoa). Uuden luovuttamiselle asetetun määräpäivän on lisäksi oltava mahdollisimman lähellä sitä päivää, jona luovuttamiselle alunperin määrätty aika päättyi.

Artiklan 4 kohdan mukaan artiklaa ei sovelleta tapauksissa, joissa henkilö on luovuttamispyynnön vastaanottaneessa valtiossa syytteessä muusta asiasta tai hänen on siellä kärsittävä rangaistus muusta teosta, ja kun kyseinen valtio haluaa soveltaa eurooppalaisen yleissopimuksen 19 artiklan antamaa mahdollisuutta lykätä luovuttamista tai asettaa sille ehtoja. Näissä tapauksissa sovelletaan eurooppalaisen yleissopimuksen määräyksiä.

12 artikla

Suostumus, joka annetaan 8 artiklassa määrätyn määräajan päättymisen jälkeen tai muissa olosuhteissa

Kun 3—11 artiklat koskevat ennen muuta tapausta, jossa henkilö antaa luovuttamiselleen suostumuksensa sen jälkeen, kun hänet on otettu tilapäisesti säilöön, 12 artiklassa määrätään oikeudellisesta menettelystä tilanteissa, joissa henkilö antaa suostumuksensa edellä mainittujen artiklojen soveltamisalan ulkopuolella ja erityisesti, kun 8 artiklan 1 kohdan mukainen 10 päivän määräaika on päättynyt.

Jälkimmäisessä tilanteessa on erotettava kaksi eri tapausta. Henkilö voi antaa suostumuksensa ensimmäisen 10 päivän määräajan päättyessä, mutta ennen kuin eurooppalaisen yleissopimuksen 16 artiklassa säädetty 40 päivän määräaika on päättynyt ja ennen kuin luovuttamista pyytävä valtio on esittänyt muodollisen luovuttamista koskevan pyynnön. Henkilö voi myös antaa suostumuksensa sen jälkeen, kun luovuttamispyynnön esittävä valtio on esittänyt luovuttamispyynnön, siitä riippumatta, onko tätä pyyntöä edeltänyt pyyntö tilapäisestä säilöönotosta.

Ensiksi mainitussa tapauksessa on valtion, jolle luovuttamispyyntö on esitetty, 12 artiklan 1 kohdan mukaan käytettävä yleissopimuksen mukaista yksinkertaistettua menettelyä. On selvää, että kun suostumusta ei ole annettu ensimmäisen 10 päivän määräajan kuluessa, luovuttamispyynnön esittävän valtion on valmisteltava luovuttamispyyntö odottamatta henkilön mahdollista myöhempää suostumusta, jotta pyyntö voidaan varmuudella esittää 40 päivän enimmäisajan kuluessa.

Jälkimmäisessä tapauksessa taas yksinkertaistetun menettelyn käyttäminen on valinnaista, ja kunkin jäsenvaltion asia on ilmoittaa ratifioimisen yhteydessä annettavalla julistuksella, aikooko se tässä tapauksessa käyttää yksinkertaistettua menettelyä ja minkälaisin ehdoin se aikoo sen tehdä.

13 artikla

Luovuttaminen edelleen johonkin toiseen jäsenvaltioon

Tämä artikla liittyy 9 artiklaan, jossa määrätään mahdollisuudesta luopua käyttämästä erityissääntöä, ja siinä määrätään tämän luopumisen käyttämisen seurauksista niihin ehtoihin, joita sovelletaan luovutettaessa henkilö edelleen johonkin toiseen jäsenvaltioon. Sääntö on, että jos henkilö ei 9 artiklan mukaan enää voi lukea hyväkseen erityissäännön käyttämistä sen jälkeen, kun hänet on luovutettu pyynnön esittäneeseen valtioon, ei eurooppalaisen yleissopimuksen 15 artiklasta poiketen luovuttamispyynnön saaneen valtion hyväksyminen enää ole tarpeen luovuttamiselle edelleen johonkin toiseen jäsenvaltioon.

Tämä sääntö selittyy sillä, että jos erityissääntöä ei käytetä, luovuttamispyynnön esittävällä valtiolla on oikeus panna vireille jokaista muuta paitsi luovuttamiseen suostumisen perusteena olevaa tekoa koskeva rikosprosessi (ja tämän mukaisesti toimia yhdessä muiden valtioiden kanssa luovuttamalla henkilö niissä käytäviä oikeudenkäyntejä varten).

On kuitenkin huomattava, että yleissopimus ei koske henkilön luovuttamista edelleen valtioon, joka on eurooppalaisen yleissopimuksen osapuoli mutta ei Euroopan unionin jäsen.

14 artikla

Kauttakuljetus

Tässä artiklassa, joka liittyy yleissopimuksen 3 ja 4 artiklan mukaiseen yksinkertaistettuun menettelyyn, yksinkertaistetaan sovellettavia kauttakuljetuksen ehtoja verrattuna niihin, jotka sisältyvät eurooppalaisen yleissopimuksen 21 artiklaan.

Poiketen eurooppalaisen yleissopimuksen 21 artiklan 3 kohdasta voidaan kauttakuljetuspyyntö tehdä millä hyvänsä tavalla, josta jää kirjallinen merkintä (myös telekopiolla tai sähköpostitse) ja kauttakulkevaltion päätöksestä voidaan ilmoittaa samalla tavalla. Pyyntöön ei tarvitse liittää eurooppalaisen yleissopimuksen 12 artiklan 2 kohdassa tarkoitettuja asiakirjoja, vaan ainoastaan ne, joista määrätään tämän yleissopimuksen 4 artiklassa. Kauttakulkevaltion on pidettävä näitä tietoja riittävinä, jotta kauttakuljetuksen vaatimat toimet voidaan toteuttaa.

15 artikla

Toimivaltaisten viranomaisten nimeäminen

Tämän artiklan mukaan jäsenvaltioiden on ilmoitettava ratifioimisen yhteydessä, mitkä viranomaiset ovat toimivaltaisia soveltamaan yleissopimuksen mukaista menettelyä, ja erityisesti mitkä viranomaiset ovat vas-

tuussa menettelystä ja antavat hyväksynnän yksinkertaistettua menettelyä käyttäen tapahtuvalle luovuttamiselle, mitkä viranomaiset ottavat vastaan henkilön luovuttamiseensa antaman suostumuksen sekä millä viranomaisilla on valtuudet antaa lupa tämän menettelyn mukaisesti luovutetun henkilön kauttakuljetukselle.

Tavoiteltaessa nopeutta ja tehokkuutta olisi toimivaltaisiksi viranomaisiksi aihetta nimetä ne viranomaiset, jotka kussakin maassa käytännössä huolehtivat rikosoikeudenkäynnistä, jotta voitaisiin välttää menettelyn moitteettoman toiminnan kannalta tarpeettomien välittäjinä toimivien viranomaisten osallistuminen.

16 artikla

Voimaantulo

Tässä artiklassa määrätään yleissopimuksen voimaantulosta Euroopan unionin neuvoston asiasta antamien määräysten mukaisesti. Yleissopimus tulee voimaan 90 päivän kuluttua siitä päivästä, jona viimeinen ratifioimiskirja on talletettu.

Jotta yleissopimusta voitaisiin mahdollisimman pian soveltaa niiden valtioiden kesken, joita asia eniten koskee, voivat yksittäiset jäsenvaltiot kuitenkin, siten kuin jäsenvaltioiden aiemmin tekemissä oikeudellista yhteistyötä koskevissa yleissopimuksissa määrätään, 3 kohdan mukaisesti suorittamansa ratifioimisen yhteydessä tai myöhempanä ajankohtana antaa julistuksen, jonka mukaan yleissopimusta voidaan ennakolta

soveltaa saman julistuksen antaviin muihin jäsenvaltioihin nähden. Tämä julistus tulee voimaan 90 päivän kuluttua siitä, kun se on talletettu.

17 artikla

Liittyminen

Tämän artiklan mukaan yleissopimukseen voi liittyä jokainen valtio, josta tulee Euroopan unionin jäsen, ja siinä määrätään liittymistä koskevista yksityiskohtaisista säännöistä.

Jos yleissopimus on jo voimassa silloin, kun uusi jäsenvaltio liittyy siihen, yleissopimus tulee voimaan kyseisen valtion osalta 90 päivän kuluttua siitä, kun tämä valtio on tallettanut liittymiskirjansa. Jos se sitä vastoin ei ole voimassa 90 päivän kuluttua uuden valtion liittymisestä, se tulee kyseisen valtion osalta voimaan 16 artiklan 2 kohdassa määrättyinä ajankohdantana. Tällöin liittyvä valtio voi myös antaa 16 artiklan 3 kohdassa tarkoitetun ennakolta soveltamista koskevan julistuksen.

On huomattava, että mikäli valtiosta tulee Euroopan unionin jäsen ennen yleissopimuksen voimaantuloa ja se ei liity tähän yleissopimukseen, yleissopimus tulee siitä huolimatta 16 artiklan 2 kohdan nojalla voimaan heti, kun kaikki ne valtiot, jotka olivat jäseniä allekirjoitushetkellä, ovat tallettaneet ratifioimiskirjansa.